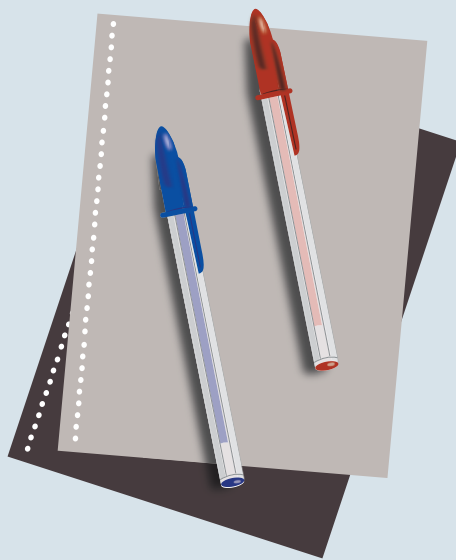

KATRI
SISKO

30 jälkeen 30

30 jälkeen 30

KATRI SISKÖ

30 jälkeen 30

© 2019 Katri Sisko

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528017899

Miran & Miska-Tuulian aikuisuustesti:

Rasti, jos sinulla on...

(Myös sisällysluettelo)

1.	Suosikkijuoma.....	7
2.	Merkkilaukku	13
3.	Pikkumusta	20
4.	Eksä	26
5.	Rannekello.....	32
6.	Päivitetty profilikuva	38
7.	Kompassi.....	43
8.	Matkamuisto.....	47
9.	Elämänkumppani	50
10.	Elämäntehtävä.....	53
11.	Palkankorotus	58
12.	Jätesäkki.....	62
13.	Matkalippu.....	67
14.	Sijoitus.....	71
15.	Vaatehuone	75
16.	Ruuvimeisseli	78
17.	Tyylikäs CV.....	84
18.	Sydänystävä	90
19.	Flanellipyjama	95
20.	Järkevät korkokengät	98
21.	Esiliina	101
22.	Kattavat vakuutukset	104
23.	Säästötili.....	108
24.	Deittailuopas	113
25.	Kalenteri	118
26.	Suola- ja pippurisirotinsetti	122
27.	Jotain pitsistä	126
28.	Toimiva ehkäisymenetelmä	129
29.	Ryppyvoide	136

30.	Terveystyyny.....	141
31.	Säännölliset näöntarkastukset.....	146
32.	Suihkepullo	150
33.	Taideteos	154
34.	Musta bleiseri.....	159
35.	Kestokassi	163
36.	Kaulin.....	166
37.	Perintökalleus	170
38.	Motto	174
39.	Jotain uutta, jotain vanhaa.....	182
40.	Jeesusteippi	187
41.	Pikaliima.....	192
42.	Sammutuspeite	196
43.	Huonekasvi	201
44.	Oma biisi	206
45.	Todellinen unelma	210
46.	Peili.....	214
47.	Tarralaput	218
48.	Passi ja hammasharja	222

1. Suosikkijuoma

– *Chin chin!*

Kohotin kuohuviinilasini Helsinki-Vantaan lentokentällä. Kanssani kilistelemässä olivat parhaat ystäväni ja lähtöporttimme määränpään kohdalla luki Pariisi. Normaalisti minun ei olisi paljon tarvinnut hakea matkafilistä, mutta nyt lempijuomanikin maistui laimealta.

– Kolmekymppisille! Mira ja Miska-Tuulia huudahtivat lasien kilahtaessa yhteen.

Korvissani särähti. Sieltä se taas tuli. Luku, jota en varsinaisesti halunnut kuulla, nähdä enkä ajatella.

Hymyilin kuitenkin urheasti. Edessä oli kolme riehakasta ranskalaispäivää romantiikan pääkaupungissa! Tanssisin tossuni tasaisiksi, tapaisin urheita uroita ja mahdollisesti menettäisin sydämeni. Minulla olisi niin kiire kulautella kuohuviiniä, että tuskin edes ehtisin huomata ikäni jossain vaiheessa muuttuvan ... isommaksi.

– Meidän on ehdottomasti otettava kaikki irti näistä kolmesta päivästä, sanoi Miska-Tuuliakin.

Ajattelin ehdottaa, että valloittaisimme heti samana iltana ensimmäiset yökerhot ja urhot, mutta Miska-Tuulia jatkoi:

– Tiesittekö, että Pariisissa on yli 200 museota? Puhumattakaan kaikista muista nähtävyyksistä. Jos haluamme nähdä kaiken, meidän on ehdottomasti aloitettava jo tänään.

– Ei kai meidän ihan kaikkia museoita tarvitse kolmessa päivässä käydä, Mira naurahti.

– Ei se mahdotonta ole! Olen itse asiassa tehnyt jo alustavia laskelmia...

Miska-Tuulia läväytti kahvilan pöydälle kasan kirjoja, oppaita ja esitteitä. Kiinnostavimmat kohteet oli merkitty pienillä tarralappusilla, jotka oli organisoitu monimutkaisen värikoodiston mukaan. Nähtävyydet oli kirjattu tärkeysjärjestyksessä Excel-taulukkoon, ja ohjelman optimoimiseksi Miska-Tuulia oli tehnyt jo alustavan aikataulun.

Minä ja Mira vilkaisimme toisiamme ja kulautimme hätäpäissämme lasilliset kuohuviiniä kerralla alas.

– Niin, Mira rykäisi. – En ajatellut, että käyttäisimme ihan noin paljon aikaa museoissa. Eikö niistä tauluista löydy kuvat netistäkin? Minusta olisi parempi, jos keskittyisimme nauttimaan paikallisesta tunnelmasta. Voisimme vaikka vuokrata pyörät tai tehdä pienimuotoisen kaupunkivaelluksen.

– Haluatko sinä todella urheilla lomalla? Miska-Tuulia kummeksui.

– Pyöräillä voi Suomessakin, mutta tällaisia taidenähtävyyksiä pääsee katsomaan vain kulttuuripääkaupungeissa. Vai mitä, Elina?

Molempien katseet kääntyivät minuun. Nyökyttelin tasapuolisesti kumpaankin suuntaan.

– Minä kyllä tutustuin taidekohteisiin jo silloin, kun olin Pariisissa vaihdossa. Enkä ole ihan varma, onko promillepäissään pyöräily sallittua Ranskassa.

Molemmat tuijottivat minua aivan kuin kansainvälisten kuohuviinien nauttiminen ei olisi lainkaan käynyt heidän mielessään, vaikka koko reissun tarkoitus oli nimenomaan ollut juhlia jatkuvaa nuoruuttani.

– No, mehän ehdimme miettiä ohjelmaa vielä perilläkin, Mira sanoi lopulta pirteästi. – Eiköhän oteta vielä yhdet odotellessa?

Olimme kyllä ottaneet jo yhdet ja toisetkin, mutta minua ei tarvinnut kauan suostutella. Join kuitenkin kuohuvaa Coco Chanelin tapaan vain ja ainoastaan kahdessa tilanteessa: silloin kun olin rakastunut, ja silloin kun en ollut rakastunut.

Eli siis lähinnä jälkimmäisessä. Vaikka mielestäni ei ollut mitään vikaa siinä, että olin sinkku (lukuun ottamatta selibaattia, somekatvetta, sukulaisvihjailuja, surullisia iltoja ja seurattomia aamuja), en ollut sentään ajatellut, että joskus olisin *kolmekymppinen* sinkku.

– Hei, Elina, vähän iloisempi ilme, Mira huokaisi tullessaan tiskiltä kuohuviinien kanssa. – Näytät taas siltä kuin olisit menossa hammaslääkärin kautta hautajaisiin.

– Sinähän lupasit, ettet tee kolmekymppisistä enää numeroa, Miska-Tuulia muistutti.

– Minähän olen suhtautunut synttäreihini todella rennosti... Mistä te nyt oikein puhutte?

Mira ja Miska-Tuulia aloittivat pitkän puheenvuoron ja kävivät läpi, mitä kaikkea kirjoitin 30 ennen 30 -listalleni edellisen vuoden aikana. Lista alkoi Karibialle muuttamisesta ja päättyi siihen, kun yhteiskunnallisesti merkittävä urani huipentui valintaan Vuoden opettajaksi. Väliin mahtui nettitreffejä, törkeän kalliita alushousuja, karaoke-esityksiä sekä kalenteri, josta rastin päiviä paksulla, mustalla tussilla. (Syntymäpäiväni kohdalle olin kirjoittanut *tuomiopäivä*.)

Nostin käteni pystyyn, kun ystäväni alkoivat muistella, kuinka päätin muuttua nollakuntoisesta sohvaperunasta olympiatasoiseksi maratoonariksi.

– Okei, okei, okei! Ehkä sitten olen stressannut hieman liikaa yksistä syntymäpäivistä. Mutta haluaisin kuitenkin muistuttaa, että lopulta todella juoksin sen puolimaratonin.

Jos olisin edelleen stressannut kolmenkympin ylityksestä, olisin jatkanut, että se puolimaraton olikin elämäni suurin saavutus. Kaikkien näiden vuosikymmenten jälkeen asuin edelleen samassa, säällittävässä pikkukaupungissa, työskentelin tylsän tavallisesti opettajana ja olin toivottomasti ja tahtomattani sinkku. Mutta enää en kärsinyt minkäänlaisesta ikäkriisistä. Vakuutin ystävilleni, etten tietenkään kuvitellut elämäni loppuvan siihen, kun täyttäisin kolmekymmentä. Eihän minkään oikeastaan tarvitsisi muuttua. Jatkossakin juhlinis yökerhoissa, matkustelisin megalopoleihin ja viettäisin villiä vanh... nuoruuttani. Nyt kun tuomio- ja/tai syntymäpäiväni oli edessäni, minusta oli jopa alkanut tuntua, ettei kolmekymmentä nyt niin paha numero ollut.

Ainakaan jos sitä vertasi neljäänkymmeneenkahteen, joka oli uusi pelottava ikäni.

– Oikea asenne, Elina! Kolmekymmentä täyttää vain kerran elämässä,

sitten se on ohi, sanoi Miska-Tuulia. – Vähän kuin laastari, yhdellä repäisyllä se lähtee, vaikka vähän kirpaiseekin.

Miska-Tuulia taputti minua kädelle. Hän oli alkanut suhtautua ikäkriisiini myötätuntoisemmin sen jälkeen, kun hänen omat kolmekymppisensä olivat alkaneet lähestyä. Vielä vuotta aiemmin syntymäpäivilläni hän oli ollut vakaasti sitä mieltä, että 30 oli pelkkä numero siinä missä 29.

– Kolmenkymppin täyttäminen on kuin verikoe, Mira virkkoi vanhempana ja viisaampana. – Jännittää kauheasti etukäteen, mutta ei sitä sitten lopulta edes huomaa.

Jätin kertomatta, että yleensä pyörriin verikokeissa. Hymyilin reippaasti ja sanoin:

– Paljonko kello on? Jokohan meidän pitäisi lähteä jonottamaan portille?

Mira katsoi rannettani ja ihmetteli, kuinka olin päässyt kolmekymppiseksi ostamatta rannekelloa itselleni. Hän oli kai unohtanut, että olin koko viime vuoden tehnyt kaikkeni unohtaakseni ajan kulun kohti kolmeakymmentä.

– Ei hätää, olen koko ajan tarkkaillut porttia, sanoi Miska-Tuulia. – Ensimmäinen merkki lähdöstä on, että portille ilmestyy henkilökuntaa. Siinä vaiheessa täytyy sitten siirtyä vauhdilla jonoon, jos haluaa päästä koneeseen ensimmäisenä. Kun kuulutus tulee, on jo myöhäistä. Hei, tuleekohan tuo lentäjä meidän koneeseemme...?

Käänsin katseeni kohti Miska-Tuulian osoittamaa miestä. Jos minulla olisi ollut rannekello, sen aika olisi pysähtynyt, tai ainakin hetkeksi hidastunut. Sydämeni ainakin unohti hetkeksi lyödä säännöllisesti. Mies oli tummatukkainen, leveäharteinen ja komeapiirteinen. Hänestä tuli itse asiassa mieleeni jokin tuttu julkkis.

Nostin nopeasti kasvoilleni romanttisen seksikkään ilmeeni, jota olin harjoitellut peilin edessä juuri tällaisia tilanteita varten.

– Onko sinulla paha olo? Miska-Tuulia huolestui.

Ilmeisesti ilmeeni kuitenkin toimi, sillä kapteeni kääntyi jo ohi kuljettuaan ja vilkaisi meidän pöytäämme. Hän kohotti kulmakarvojaan, hymyili ja iski silmää, ennen kuin astui sisään meidän portistamme.

– Hän katsoi suoraan sinuun, Elina! Mira hehkutti.

– Äh, älä viitsi. Eihän tässä reissussa ollut kyse miehistä, vaan meistä, sanoin ystäväilleni, vaikka tunsin vatsanpohjassani pitkästä aikaa pieniä perhosia.

En edes muistanut, milloin olin viimeksi tavannut jonkun vapaan miehen Kotikaupungissa. Kaikki aiemmat seurustelusuhteeni olivat päättyneet kammottaviin katastrofeihin, alkaen siitä, kun lukioaikainen poikaystäväni oli voidellut ja hoidellut mielummin autoaan kuin minua, ja päättyen siihen, kun olin lopettanut surkean suhteeni säälittävän eksäni Kallen kanssa. Olin ollut niin kauan yksin, että olin jo alkanut ajatella, ettei koko maailmassa ollut minulle sopivaa miestä.

Paitsi ehkä Pariisissa. Jospa matkani päättyisi kuten lempielokuvani *Amélie*. Sen loppukohtauksessa Amélie ajalee mopon kyydissä ympäri Pariisia, kädet Nikon ympärillä. Minulla oli jo ennestään paljon hyviä kokemuksia ranskalaisista miehistä, joten ei olisi ihme, jos syntymäpäivämatkaltani löytyisi hoito(keino) krooniseen sinkkuuteeni. Eikö rakastuminen tavallaan kuulunut vakiona Pariisin-matkapaketteihin?

Kuohuviinin kahahtaessa päähän kaikki tuntui mahdolliselta. Miska-Tuulian megalomaaniset suunnitelmatkin alkoivat kuulostaa mielekkäiltä. Kolmenkymppin koettelemus oli herättänyt minut ymmärtämään ajan rajallisuuden ja elämän ainutkertaisuuden. Jokaisesta sekunnista täytyi nauttia, koska se saattoi olla viimeinen sekuntini alle kolmekymppisenä. Tästä eteenpäin eläisin enemmän, pistäisin paremmaksi ja voimistaisin vain vauhtia!

– Huomio matkustajat lennolla Pariisiin...

– Voi ei, aloittelijan virhe! Unohdimme seurata porttia, Miska-Tuulia hätkähti, kun kuulutus kaikui odotustilassa.

Kuohuviini oli saanut Miska-Tuulian poistumaan hetkeksi vessaan. Nyt se kostautui. Sekunneissa porteille muodostui valtava tungos. Mira pudisteli päätään, kun katseli toisiaan tuuppivia turisteja.

– Kuvittelevatkohan ihmiset, että he jäävät koneesta, jos eivät järjestä tällaista suureellista show'ta?

Osoitin vastaukseksi sormellani Miska-Tuuliaa, joka oli jo kiilannut jonoon ensimmäiseksi. Hän huitoi meille oikealla kädellä kärsimättömän näköisenä ja pamautti samaan aikaan vasemmalla kyynärpäällä edelleen pyrkinyttä bisnesmiestä.

Minä ja Mira nousimme kiireesti ylös. Jätimme jälkeemme pöydän, joka oli täynnä tyhjiä laseja ja pikkupulloja.

– Olisi kyllä kannattanut ottaa saman tien pullo, olisi tullut halvemmaksi kuin juoda näitä yksittäisiä laseja, tajusin.

– Tuo, rakas ystäväni, on juuri sitä viisautta, joka tulee vasta iän myötä. Kaksikymppisenä sitä vielä uskoo yksille lähtiessään juovansa oikeasti vain yhden. Kolmekymppisenä ei enää huijaa itseään vaan ottaa suoraan pullon, Mira sanoi ja taputti minua olkapäälle.

2. Merkkilaukku

– Lennon lähtöön on vain kymmenen minuuttia, emmekä ole vieläkaan lähtövalmiina. Jos missaamme slottimme, kone voi myöhästyä!

Miska-Tuulia siksakkasi edessämme olevan herttaisen eläkeläispariskunnan takana yrittäen etsiä ohitus- tai kampaistusmahdollisuuksia. Olimme jääneet pariskunnan taakse jumiin lentokoneeseen menevässä putkessa, kun taas Mira oli jo ajelehtinut vauhdikkaammin liikkuvassa ihmisvirrassa sisälle koneeseen. Hän seisoi parhaillaan ovella keskustelemassa lentoemojen kanssa. Miska-Tuulia ravisteli päätään huolestuneena nähdessään, kuinka Miraa hienovaraisesti viittiloitiin peremmälle koneeseen.

– Toivoisin kyllä, ettei Mira säätäisi nyt omiaan! Jos kone myöhästyy, mekin myöhästymme. Pitääkö minun nyt alkaa tehdä jotain varasuunnitelma C:tä?

En uskaltanut kysyä Miska-Tuulialta, sisältyikö varasuunnitelma B alkuperäissuunnitelman viiteen sivuun, vai oliko se erillinen liite.

– Mitä sinä oikein sanoit lentoemännille? kysyin Miralta, kun viimein pääsimme koneeseen.

Mira vain iski arvoituksellisesti silmää vastaukseksi. Samassa lentokoneen käytävällä oleva jono pysähtyi täysin. Miska-Tuulia kaivoi edessämme käsimatkatavaroistaan esille matkatyynyä, matkasilmäsuojia ja matkakorvatulppia. Mira kääntyi katsomaan minua kysyvästi, mutta nostin sormen huulilleni.

– Haittaako teitä, jos otan tuon ikkunapaikan? Siinä on paras nukkua.

Miska-Tuulia istui alas vastausta odottamatta, asetteli matkatyynninsä niskan taakse, laittoi korvatulpat korviin ja nosti silmäsuojat valmias asentoon otsalle.

– Sinä tunnut varautuneen kaikkeen, Mira mutisi.

– Unohdin purukumin! Ilman sitä korvat menevät lukkoon nousun aikana.

Miska-Tuulia pomppasi ylös ja otti laukkunsa uudestaan alas. Hän penkoi sieltä vielä varmuuden vuoksi muutamia ylimääräisiä nenäliinoja, rakkolaastareita, särkylääkepakkauksia, maitohappotabletteja ja ripulilääkkeitä. Mira tuijotti minua edelleen kysyvästi, mutta välttelin hänen katsettaan.

Miska-Tuulia varmisti, että olimme sulkeneet kännykkämme, veti sitten kompressiosukat jalkaan, laittoi viisi purukumityynyä suuhunsa ja tarjosi niitä meillekin. Emme ehtineet käyttää tilaisuutta hyväksemme, kun lentoemot rykäisivät kuuluvasti Miran kohdalla.

– Rouva, teidän täytyy laittaa laukkunne ylös, koska istutte hätäuloskäynnin kohdalla.

– Enkö voisi pitää sitä sylissäni? Mira tarrasi laukkuunsa.

– Tai voisimmeko vaihtaa toisille paikoille?

– Minä nimenomaan maksoin näistä paikoista vähän ekstraa, että saisimme lisää jalkatilaa ja paremmat unet, Miska-Tuulia mutisi maskinsa takaa.

Mira piteli edelleen laukustaan kiinni, eikä vain siksi, että oli näreissään rouvittelusta. Sellaista käsilaukkukaunotarta ei todella halunnut antaa muiden käsiin.

– Taivas, Mira, miten ihana laukku! huoahdin. – Onko se uusi?

– LAITA SE LAUKKU YLÖS.

Miska-Tuulian käsky sai Miran toimimaan nopeasti ja lentoemot häviämään kiireesti. Minä vaadin tietää, mistä Miran laukku oli ostettu, koska ostaisin heti samanlaisen, hintaan mihin hyvänsä.

– Siis mihin tahansa hintaan alle Karibian eläkehuoneistoni, korjasin arviotani, kun kuulin, paljonko Mira oli laukusta oikeasti maksanut.

– Eihän se nyt niin paljon rahaa lopulta ole. Tämä on vain yksi niistä tavoista, joilla yli kolmekymppinen voi itseään hemmotella. Ja yksi niistä tavaroista, joita tyylikkäällä aikuisella naisella pitää olla.

Olin avaamassa suuni ja sanomassa, että markassa on miljoonan alku, kun tajusin kuulostavani ihan äidiltä. Mikä minua oikein vaivasi? En ollut kituuttanut sitten opiskeluaikojen. Jos löysin kivan paidan, ostin saman tien

kaksi eriväristä. En minä nyt sentään nälkää joutuisi näkemään, jos hieman hemmottelisin itseäni.

Sitä paitsi tämä oli jo toinen kerta tänään, kun Mira huomautti minulle, että minulta puuttui asioita, joita yli 30-vuotiaalla pitäisi olla. Ehkä oli tosiaan aika elää kuten aikuiset. Voisin aivan hyvin ostaa itselleni syntymäpäivälahjaksi makean merkkilaukun muodin pääkaupungista.

Kone alkoi rullailla kohti kiitorataa ja Pariisiin ostosparatiiseja. Tunsin mielialani nousevan samaa tahtia kuin kone kohosi kohti taivasta. Juuri tällaisesta elämästä minä olin haaveillut, kun olin lukion jälkeen lähtenyt opiskelemaan kieliä. Kuohuviiniä kentillä, lähteviä lentoja, vieraita valtioita... Tästä reissusta tulisi takuulla kaikkien aikojen matka! (Lukuun ottamatta sitä, että täyttäisin kolmekymmentä, mutta olin jo kohtalaisen varma, etten edes huomaisi koko asiaa. Se olisi kuin itikan pisto, raivostuttavaa muttei lopulta kovin vaarallista.)

Heti kun kone oli kohonnut ilmaan, Miska-Tuulia hankkiutui eroon purukumista, kääriytyi huopaan, etsi useiden kokeilujen kautta optimaalisen oleiluasennon ja laski suojat silmilleen. Hän vaipui tehokkaasti uneen heti seuraavalla sekunnilla. Minä ja Mira vilkaisimme taas toisiamme.

– Miska-Tuulia tuntuu varustautuneen matkaamme aika hyvin, Mira kuiskasi minulle.

– Niin... hän yleensä on. Hän todella pitää aikatauluista ja suunnitelmista. Sinun on myös ehkä hyvä tietää, ettei hän suhtaudu kovin hyvin siihen, että suunnitelmat muuttuvat tai aikataulut pettävät.

– Yritätkö sinä kertoa minulle, että Miska-Tuulia on...

Mira hiljensi ääntään ennen kuin lopetti lauseensa.

– matkamonsteri? Ja sinä tiesit tämän ennen matkaa?

Totta kai minä tiesin. Minä ja Miska-Tuulia olimme olleet parhaita ystäviä ensimmäisen luokan ensimmäisestä päivästä lähtien. Olimme olleet samalla luokalla koko peruskoulun ja vielä lukiossakin, mikä tarkoitti, että olimme olleet pelkästään luokkaretkellä 12 kertaa yhdessä.

– Minä en luultavasti voittaisi mukavimpien luokkaretkimuistojen sarjassa, muotoilin Miralle. – Mutta hei, olen kuitenkin edelleen hengissä kertomassa reissuistamme.

Hymyilin reippaasti. Mira näytti siltä, että hänestäkin saattaisi päästä esiin monsteri, mahdollisesti murhanhimoinen. Hänestä lomamatkoja ei kuulunut suunnitella pilkuntarkasti, vaikka hän äidinkielen opettajana normaalisti pitikin pilkuista. Onneksi kuulutus keskeytti keskustelumme.

– Hyvää päivää, tässä puhuu kapteeninne mummummum, ilma on tänään mummum, mummum....

Kuuman kapteenin puhe puuroutui koneen kaiuttimissa, mutta värähdin silti muistaessani hänen hurmaavan habituksensa.

– Oliko hän muuten sinusta jotenkin tutun näköinen? Onkohan hän ollut jossain tv-ohjelmassa?

– Olen katsonut televisiota viimeksi viime vuosituhannella, Mira tuhahti. – Ehkäpä pääset kysymään häneltä itseltään.

Miralla ei ollut aikaa viihteelle, koska hän viimeisteli juoksukuntoaan ultramatkaa varten. Hän oli niin nopea liikkeissään, että oli jo ehtinyt pyytää lentoemänniltä, että kapteeni kutsuisi minut luokseen ohjaamoon. En onneksi ehtinyt innostua Miran paljastuksesta, kun yksi lentoemännistä jo palasi Miran luo kertomaan, ettei kapteeni voinut turvallisuussyistä suostua pyyntöön.

Sain kuitenkin kapteenilta syntymäpäivätervehdyksen. Missä tahansa muussa tilanteessa ilmainen minisamppanja olisi ollut loistava lahja, mutta ei silloin, kun vaihtoehtona oli ollut hottiskapteeni heterosfäärissä. Poksautin kuitenkin korkin miettimättä auki. Veljeni Tuomaksen motto oli, ettei koskaan pitänyt kieltäytyä mistään ilmaisesta, varsinkaan jos se sisälsi alkoholia.

– Olen aika varma, etteivät kaikki saa kuohuvaa kapteenilta, Mira sanoi ja iski silmää.

Olin aika varma, että jos olisin ollut kaksikymmentäviisi, olisin jo ollut ohjaamossa saamassa orgasmeja. Siitä huolimatta kohotin kuohuviinilasini ilmaan.

Mitä kaikkea kolmekymppisen elämässä kuuluu olla?

Elina juhlii 30-vuotissyntymäpäiväänsä Pariisissa. Kun hän tekee ystäviensä aikuisuustestin, hän tajuaa, ettei elämä ole mennyt ihan suunnitelmien mukaan. Kansainvälisen kosmopoliittiuran sijaan hän on päätenyt pikkupaikkakunnalle peruskoulun opettajaksi. Sellaisesta elämästä ei mitenkään saa tehtyä kovin kadehdittavia Facebook-päivityksiä!

Sitä paitsi aikuiselta naiselta pitäisi jo löytyä ainakin ruuvimeisseli, ryppyvoide, säästötili ja unelmien mies...

30 jälkeen 30 on kepeä ja kirpeä tarina suurista suunnitelmista, uusista unelmista ja oman paikan löytämisestä.

